

Berkovits György: Ckó, a fényképész

Budapest: L'Harmattan Kiadó, 2016

Raktári szakjel: B 55

A Ckó, a fényképész sokszólamú, változatos történet. Főszereplője Boroczko Tamás – a Ckó becenév –, aki egy fényképészcsalád negyedik nemzedékét képviseli. A regény pedig öt korszakot fog át, a király nélküli királyságtól a harmadik köztársaságig. Ckó nagyszülei fotózzák Kossuth újratemetését, Rákóczi hamvainak hazahozatalát, a lovastengerész egyik nagy ünnepségét; apja fényképezi a kemény diktatúra április 4-i felvonulásait, az 56-os forradalom eseményeit, a diktatúra újbóli kiépülésének kezdetét, az 57-es május 1-jét; Ckó meg fényképezi Nagy Imre 89-es újratemetését. Felmenői közül azokat, akik nem hasonulnak az éppen uralkodó tényezőkhöz, kitaszítják, kitelepítik, bezárják. Megtört életpályákról és egymástól radikálisan eltérő életpasztalatokról van szó.

Ckónak állandóan és kényszerűen változnia kell a diktatúrában, amelyben felnő, és amelynek az író érzékletes rajzát adja. Ckó hol fennforgó és hangadó, hol fekete bárány és csodabogár,

hol hazudozó, átverő, fondorkodó, hol visszahúzódó és magába zárkózó, néha még az elmebeteg is megjátssza. Mindig kívülálló, mert függetleníteni akarja magát a rá rótt kötelező feladatoktól, a lélekölő hétköznapiaktól, és csak mint fotóművész szeretne létezni. A demokráciában, amelynek jellegzetes panorámája tárul elénk, hol elbűvölő, hol elborzasztó alakokkal, Ckó igyekszik úgymond belülálló lenni, de sikertelenül. Az olvasó lépten-nyomon a ráismerés izgalmát érezheti.